

# РЕШЕНИЕ

№ 1604

гр. София, 27.06.2022 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и седми май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Татяна Димитрова

Членове: Михаил Ал. Малчев  
Любомир Игнатов

при участието на секретаря Алина К. Тодорова  
като разгледа докладваното от Михаил Ал. Малчев Въззивно гражданско дело № 20211100505873 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258-273 ГПК.

С решение № 20252508 от 16.11.2020 г., постановено по гр. д. № 46735/2019 г. на Софийски районен съд, 49 състав, е признан за установено по предявените от „ЕОС М.“ ЕООД срещу Н. Г. АТ. обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК във вр. с чл.240 от ЗЗД и чл.79, ал.1 от ЗЗД, че Н. Г. АТ. дължи на „ЕОС М.“ ЕООД сумата от 3500 лева, частично от обща претенция за главница в размер на 6555.68 лева по договор за потребителски кредит №FL443524 от 19.08.2008г. и 500 лева - частично от обща претенция за договорна лихва в размер на 1033.46 лева за периода от 29.11.2015г. до 19.08.2018, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на заявлението по чл. 410 ГПК, по което е образувано ч. гр. д. №75695/2018 г. по описа на СРС, до окончателното изплащане.

Решението е обжалвано изцяло от ответника в първоинстанционното производство - Н. Г. АТ., действаща чрез процесуалния си представител адв. Ч.. Изложените доводи във въззивната жалба са за неправилност на решението. Твърди се, че районният съд неправилно е определил момент, от започнала на тече погасителната давност за процесните вземания. Поддържа се, че в случая е била налице предсрочна изискуемост на процесния договор за кредит, която не е съобразена при преценката дали процесните вземания са погасени по давност. Заявява се, че по делото не е доказано, че „Юробанк и Еф джи България“ АД е уведомил длъжника за сключения договор за цесия с „ЕОС М.“ ЕООД, поради което цесията

не обвързва Н. Г. АТ.. Моли се да се уважи въззивната жалба, като предявените искове бъдат отхвърлени изцяло и се присъдят сторените пред двете съдебни инстанции разноски от Н. Г. АТ..

Ответникът по въззивната жалба - „ЕОС М.“ ЕООД, действащ чрез процесуалния си представител адв. В., е депозирал в законоустановения срок отговор на въззивна жалба. В отговора се излагат съображения за правилност и законосъобразност на решението на районния съд и се оспорва като неоснователна въззивната жалба. Не се иска присъждане на разноски от въззиваемото дружество.

*Софийски градски съд, действащ като въззивна инстанция, намира следното по предмета на въззивното производство:*

Първоинстанционното решение е валидно, и допустимо, налице е постановен диспозитив в съответствие с мотивите на решението.

При произнасянето си по правилността на решението съгласно чл.269, изр. второ от ГПК и задължителните указания, дадени с т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по т. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, въззивният съд е ограничен до релевираните във въззивната жалба оплаквания за допуснати нарушения на процесуалните правила при приемане за установени на относими към спора факти и на приложимите материално правните норми, както и до проверка правилното прилагане на релевантни към казуса императивни материално правни норми, дори ако тяхното нарушение не е въведено като основание за обжалване.

В случая с въззивната жалба е направено оплакване относно фактите и приложимото право, което очертава обхвата на въззивната проверка за правилност.

Не се установи при въззивната проверка нарушение на императивни материално правни норми. Първоинстанционният съд е изложил фактически констатации и правни изводи, основани на приетите по делото доказателства, които въззивният съд споделя и на основание чл. 272 ГПК, препраща към тях, без да е необходимо да ги повтаря. Относно правилността на първоинстанционното решение въззивният съд намира наведените с въззивната жалба доводи за неоснователни.

Въззивният съд не установи при служебната проверка нарушение на приложими императивни материално правни норми от страна на районния съд, включително липсват неравноправни клаузи по смисъла на ЗЗП, на които да се основава дължимостта на процесното вземане на „ЕОС М.“ ЕООД.

За да постанови обжалваното съдебно решение, с което исковете са уважени, първоинстанционният съд е приел за установено сключването на процесния договор за кредит между Н. Г. АТ. и първоначалния кредитор „Юробанк и Еф джи България“ АД и изпълнението на задължението на кредитора по него за предоставяне на заемната сума. Съдът е приел още, че срокът на договора е изтекъл с падежа на последната погасителна вноска - на 19.08.2018 г., като вземането на кредитора не е било обявявано за предсрочно изискуемо. Установено е по делото, че ответникът не оспорва твърдението, че не е заплатил на кредитора дължимата сума, нито нейния размер. Съдът е аргументирал разбиране за

наличие на надлежно прехвърляне на вземането по сключения с Н. Г. АТ. договор от първоначалния кредитор в полза на ищеца по делото, като е приел, че уведомяването на длъжника е било извършено надлежно в хода на съдебното производство – факт, който подлежи на съобразяване от съда. Районният съд е приел, че сумите, предмет на договора за кредит са дължими, с оглед изтичане на крайния срок за погасяването им, преди подаване на заявлението, тъй като падежът на последната вноска по договора е на 19.08.2018 г., а заявлението по чл. 410 ГПК е било подадено в съда на 29.11.2018 г. Предвид така формирания извод, първоинстанционният съд е разгледал своевременно заявеното от ответника по иска възражение за изтекла погасителна давност. Съдът е изложил доводи в посока, че приложима в случая е общата погасителна давност, тъй като не се касае за периодични платежи, а за разсрочено издължаване на отпусната в заем /кредит/ сума, а кратката тригодишна погасителна давност, уредена в чл. 111 б.,в” ЗЗД е неприложима по отношение на погасителните вноски. Намерил е, че по силата на чл. 114 ал. 1 ЗЗД, давността тече от момента, в който вземането е изискуемо и тъй като задължението на ответника по договора за кредит, е да внася анюитетни вноски за погасяване на вземането, то давността тече отделно за всяка анюитетна вноска от датата, на която плащането е било дължимо по отношение на кредитната институция - изискуемостта, забавата и давността за всяка престация настъпват поотделно, тъй като се касае за самостоятелни задължения, независимо че същите произтичат от сключения между страните договор за кредит.

С подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, напълно основателно според районния съд е настъпил ефектът на прекъсване на давността по чл.116 б.,в” ЗЗД, т.е. на 29.11.2018 г., поради което вземането било погасено по давност за дължимите вноски, преди 01.11.2013 г., т.е. – за първите 61 вноски съгласно процесния погасителен план, но за останалите 59 погасителни вноски вземането не е погасено по давност. По тези съображения, исковете са уважени за предявените части съответно от главницата в размер на 3500 лева и за договорната лихва в размер на 500 лева.

Така изложените правни аргументи на районния съд са законосъобразни, обосновани са, при правилно прилагане на закона и след анализ на събраните по делото доказателства, поради което настоящият състав счита, че постановеното решение е правилно и следва да се потвърди.

*По възражението срещу действието на процесния договор за цесия:*

Обосновано районният съд е заключил, че цесията следва да се счете за надлежно съобщена на длъжника съгласно чл. 99, ал. 3 ЗЗД. В разглеждания случай изходящото от цедента уведомление е връчено на длъжника като приложение към исковата молба, с която новият кредитор е предявил иска си за изпълнение на цедираното вземане. Като факт настъпил в хода на процеса и имащ значение за съществуването на спорното право, получаването на уведомлението от цедента, макар и като приложение на исковата молба на цесионера следва да бъде съобразено от съда при решаване на делото с оглед императивното правило на чл. 235, ал. 3 ГПК. В този смисъл е практиката на ВКС (например решение №109/13.07.2016 по търговско дело №1050/2015 г., I т. о.).

*По възражението за погасителна давност:*

Процесното вземане за главница произтича от договор за потребителски кредит, разновидност на общата фигура на договора на заем, а за вземания, произтичащи от договор за заем, се прилага общата петгодишна давност предвид разпоредбите на чл. 110 и чл. 111 ЗЗД. В този смисъл е трайната и еднопосочна съдебна практика, като съгласно решение №28 от 05.04.2012г. на ВКС по гр.д.№523/2011г., III г.о., при договора за заем е налице неделимо плащане и договореното връщане на заема на погасителни вноски не превръща договора в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по договора, поради което е приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 ЗЗД. В същото решение е прието и, че за разлика от периодичните плащания, при които отделните задължения, въпреки своя общ правопораждащ факт, имат характер на самостоятелни задължения, при договора за банков кредит с уговорени анюитетни вноски отделните плащания са начин на разсрочено погасяване на едно общо задължение на отделни части. Независимо от това, несъмнен е фактът, че всяка анюитетна вноска, по силата на договорения между страните погасителен план, съставляващ неразделна част от договора, е със самостоятелен отделен падеж, с настъпването на който вноската става изискуема. А съгласно чл. 114 ал. 1 ЗЗД, давността тече от момента, в който вземането е изискуемо. В този смисъл е и съдебната практика. В решение №161 от 08.02.2016г. на ВКС по т.д.№1153/2014г., II т. о., се приема, че при разсрочено плащане на отпуснатия кредит всяка погасителна вноска става изискуема с настъпването на съответния падеж. В решение №90 от 31.03.2014г. на ВКС по гр.д. №6629/2013г., IV г.о., се сочи, че: „Съгласно чл.114 ал.1 от ЗЗД, давността тече от момента, в който вземането е изискуемо. Задължението, поето от ответницата ....., е да внася анюитетните вноски за погасяване на задълженията по договорите за кредит и следователно давността тече отделно за всяка анюитетна вноска от датата, на която плащането е било дължимо по отношение на банката.“.

Предвид изложеното, несъмнено правилен и в съответствие с материалния закон е изводът на районния съд, че вземанията на кредитора за погасителни вноски с падеж преди 29.11.2013 г., са се погасили с изтичане на общата петгодишна давност. Заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК е подадено на 29.11.2018 г. и прекъсва течението на погасителната давност по отношение на анюитетните вноски, дължими след 01.11.2013 г. – в случая това са 59 погасителни вноски, чийто падеж е настъпил след тази дата и чийто размер надхвърля претендираната част от главница в размер на 3500 лева и претендираната част от договорната лихва в размер 500 лева. За по-голяма яснота следва да посочи, че „ЕОС М.“ ЕООД не претендира в съдебното производство пълния размер на главницата от 6555.68 лева и договорната лихва от 1033.46 лева по договора за кредит, а претенцията му е за част от тях.

Напълно неотносими към предмета на съдебното производство са останалите, обективирани във въззивната жалба общи възражения. В разглеждания случай, вземането, което се претендира не произтича от издаден запис на заповед от Н. Г. АТ. в полза на „Юробанк и Еф джи България“ АД. Също така общите твърдения за неравноправни клаузи

във въззивната жалба без никаква конкретика, няма как да се отразят на правилността на обжалваното решение.

Поради съвпадане изводите на двете съдебни инстанции, решението следва да се потвърди изцяло.

С оглед правилността на постановения от районния съд резултат, решението следва да се потвърди и в частта за разноските, които правилно са разпределени от съда.

Поради неоснователността на въззивната жалба, на въззивника не се следват разноски. Въззиваемият не е претендирал такива.

Воден от изложеното, съдът

## **РЕШИ:**

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20252508 от 16.11.2020 г., постановено по гр. д. № 46735/2019 г. на Софийски районен съд, 49 състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Н. Г. АТ., действаща чрез процесуалния си представител адв. Ч., за присъждане на разноски за въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: \_\_\_\_\_

Членове:

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_